

خبر

شهرکها و نواحی صنعتی گیلان مشمول قطع برق نیست

گیلان امروز– معاون امور صنایع و معادن سازمان صنعت، معدن و تجارت گیلان با اشاره به برنامه زمانبندی قطع برق در بخش خانگی گفت: این قطعی‌ها در بخش صنعت اعمال نشده است و شهرک‌ها و نواحی صنعتی تاکنون محدودیتی برای برنامه مصرف نداشتند و امید است تولید با قوت ادامه یابد.

به گزارش دیارمیرزا، سعید اخلاقی، معاون امور صنایع و معادن سازمان صنعت، معدن و تجارت گیلان در گفت و گو با ایرنا اظهار کرد: در این میان ممکن است آندسته از واحدهای تولیدی که خارج از شهرکهای صنعتی قرار دارند و فیدر تامین برق آنها با برق مناطق مسکونی و تجاری مشترک است یک تا ۲ ساعت قطعی برق را در روز داشته باشند.

وی با بیان اینکه تاکنون درخصوص قطع برق واحدهای صنعتی داخل شهرکها برنامه‌ای به ما ابلاغ و اعلام نشده است، گفت: اواخر سال گذشته و ابتدای امسال شرکت توزیع برق و وزارت نیرو طبق بخشنامه و اطلاعیه ای اعلام کردند تا ۱۵ اردیبهشت واحدهای تولیدی بدون محدودیتی می‌توانند تولید داشته باشند.

وی تصریح کرد: این واحدهای تولیدی درصورت تعدی و افزایش تولید از میزان قدرت برق قرارداد خود مشمول جریمه نخواهند شد تا بخش خصوصی بتواند تاحدودی عقب افتادگی تولید را جبران کند.

اخلاقی ادامه داد: باتوجه به تعطیلی صنایع در تعطیلات نوروز و اینکه بازار تامین مواد اولیه نیز تعطیل بود اگر روند خاموشی ها ادامه دار بوده و شامل حال بخش تولید شود در ادامه سال بویژه در ایام پیش رو که دمای هوا افزایش می یابد شاهد ضربه مهلکی به واحدهای تولیدی خواهیم بود.

.....●●●●●.....

تکمیل ۱۹۲ طرح صنعتی گیلان ۶/۵ همت سرمایه نیاز دارد

گیلان امروز– معاون طرح و برنامه اداره کل صنعت، معدن و تجارت گیلان با بیان اینکه گیلان ۱۹۲ طرح با بیش از ۶۰ درصد پیشرفت فیزیکی در دست اجرا دارد؛ سرمایه مورد نیاز برای تکمیل آنها را حدود ۶.۵ همت اعلام کرد.

محمد آراسته در گفت‌وگو با ایرنا اظهار کرد: این طرح‌ها در ۱۶ شهرستان استان توزیع شده‌است که در صورت تامین مالی و بهره‌برداری برای ۶ هزار و ۳۳۰ نفر شغل ایجاد خواهد شد.

وی با اشاره به شعار سال مبنی بر سرمایه گذاری برای تولید گفت: یکی از اولویت‌های سازمان صنعت، معدن و تجارت استان پیگیری طرح‌های نیمه تمام با بهره‌گیری از تسهیلات بانکی و سایر روش‌های تامین مالی است تا سریع تر تکمیل و به بهره‌برداری برسد.

معاون طرح و برنامه اداره کل صمت گیلان؛ تعداد طرح‌های بزرگ، خاص و نوید بخش در دست اجرا را حدود ۱۸ مورد اعلام کرد و افزود: این پروژه‌ها مهم استان به طور متوسط با سرمایه گذاری ۲ تا چهار همت هستند که به سرمایه گذاری خارجی، ماشین آلات و تکنولوژی‌های روز نیاز دارند.

وی تاکید کرد: طرح‌های مذکور پروژه های اولویت‌دار وزارت صنعت، معدن و تجارت استان هستند که ماهانه پیشرفت آنها مورد پایش قرار می‌گیرد.

آراسته یادآوری کرد: در سال‌های اخیر که منابع بانکی به دلیل شرایط اقتصادی و غیره به طرح‌های صنعتی محدود شده است امید است بتوانیم امسال منابع مالی و ماشین آلات طرح‌های بالای ۶۰ درصد را تامین کرده و ظرف یکسال آینده آنها را به بهره برداری برسانیم.

وی زمینه فعالیت این پروژه‌ها را در حوزه های دارویی، صنایع فلزی، فولادی، غذایی، سلولزی و صنایع ام، دی، اف عنوان کرد و افزود: حدود ۸۰۰ طرح و پروژه نیز با پیشرفت فیزیکی ۱۰ تا ۴۰ درصد در استان درحال اجراست که برخی از آنها با عنوان پیرشان، شاختی و یا طرح های مهم نام‌گذاری شده اند.

.....●●●●●.....

خسارت ۱۰۸ میلیاردی سیل در رودبار

گیلان امروز– سیل ۱۷ فروردین در رودبار و منجیل با تخریب گسترده زیرساخت‌ها، ۱۰۸ میلیارد و ۵۰۰ میلیون تومان خسارت بر جای گذاشت تتا جایی که ساخت سه پل ۲۰ متری برای جلوگیری از تکرار بحران ضروری اعلام شده است.

به گزارش فارس، وقوع سیل کم‌سابقه در روز ۱۷ فروردین در مناطق مختلف شهرستان رودبار به‌ویژه شهر منجیل، خسارات سنگینی به زیرساخت‌ها، خدمات شهری و روستایی و بخش کشاورزی وارد کرد. بر اثر شدت بارش‌ها و بالا آمدن روان‌آب‌ها، بسیاری از معابر، تأسیسات و راه‌های ارتباطی در معرض تخریب قرار گرفتند.

محمدعلی ویشکایی، مدیرکل مدیریت بحران استانداری گیلان با اشاره به ارزیابی‌های اولیه از خسارات این سیل اظهار کرده که خوشبختانه این حادثه تلفات جانی نداشت اما بر اساس برآورد کارشناسان، خسارتی بالغ بر ۱۰۸ میلیارد و ۵۰۰ میلیون تومان به بخش‌های مختلف وارد شده است.

به گفته وی، سیل اخیر باعث تخریب دیواره‌های حفاظتی رودخانه، شکستگی و رانش معابر روستایی، از بین رفتن بخش‌هایی از خطوط انتقال آب، آسیب به شبکه‌های داخلی آبرسانی در چند روستا و تخریب کانال‌های هدایت آب‌های سطحی شد و همچنین چندین رشته راه ارتباطی روستایی و زیرساخت‌های کشاورزی نیز دچار آسیب جدی شدند که بازسازی آن‌ها نیازمند منابع مالی قابل توجه است.

مدیرکل مدیریت بحران گیلان با اشاره به خطر تکرار چنین حوادثی در این منطقه کوهستانی اظهار کرد: یکی از راهکارهای مؤثر برای جلوگیری از تکرار خسارات مشابه، ساخت سه دهنه به ۲۰ متری در محور علی‌آباد به گیلوان است.

ویشگاهی گفت که این محور یکی از مسیرهای حیاتی در جنوب گیلان محسوب می‌شود که هرگونه انسداد آن به دلیل سیلاب، اختلال جدی در تردد و خدمات‌رسانی ایجاد می‌کند و برای احداث این پل‌ها به ۶۰ میلیارد تومان اعتبار نیاز است و امیدواریم با همراهی دولت و تخصیص اعتبارات ملی، بتوانیم این پروژه را در سریع‌ترین زمان ممکن اجرایی کنیم. وی همچنین از همه دستگاه‌های اجرایی خواست تا در راستای بازسازی و مقاوم‌سازی زیرساخت‌های آسیب‌دیده، هماهنگی و مشارکت لازم را داشته باشند تا مردم این منطقه دوباره با بحرانی مشابه مواجه نشوند.

{گیلان}

سال بیست و هشتم / شماره ۶۷۲۲

تغییرات اقلیمی، تهدیدی چندوجهی برای کشاورزی ایران

(ادامه از صفحه ۱)

آخرین داده‌های مرکز آمار ایران (زمستان ۱۴۰۳) نشان می‌دهد که تولید محصولات کشاورزی در سال زراعی ۱۴۰۲-۱۴۰۳ نسبت به سال قبل ۱۲ درصد کاهش یافته است، که بخش عمده آن به کاهش تولید گندم (۲۰ درصد)، برنج (۱۵ درصد)، و چغندر قند (۱۰ درصد) مربوط می‌شود. این افت تولید، همراه با افزایش ۳۰ درصدی قیمت نهاده‌ها (کود، بذر، و سم)، حاشیه سود کشاورزان را به شدت کاهش داده است. از منظر اقتصاد خرد، این فشار مالی می‌تواند به خروج کشاورزان کوچک از چرخه تولید منجر شود، که حدود ۷۵ درصد مزارع کشور را تشکیل می‌دهند. در سطح کلان، کاهش عرضه محصولات کشاورزی به تورم خوراکی‌ها دامن زده است. شاخص قیمت مصرف‌کننده (CPI) برای مواد غذایی در سال ۱۴۰۳ به ۴۵ درصد رسید، که بالاترین نرخ در ۵ سال گذشته در کشور است. این تورم، با کاهش قدرت خرید دهک‌های پایین، ضریب جینی را به ۰.۴۲ افزایش داده و نابرابری را تشدید کرده است. از سوی دیگر، وابستگی فزاینده به واردات (مانند ۸ میلیون تن گندم در سال ۱۴۰۳) فشار بر تراز تجاری را افزایش داده و در شرایط تحریم، ذخایر ارزی را تحت فشار قرار داده است.

یکی از مهم‌ترین اثرات اقتصادی تغییرات اقلیمی، افزایش هزینه‌های تولید کشاورزی است. گرمای شدید و کمبود آب، کشاورزان را وادار به استفاده از سیستم‌های آبیاری پیشرفته با حفر چاه‌های عمیق‌تر کرده است. گزارش وزارت جهاد کشاورزی (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که هزینه نصب هر هکتار سیستم آبیاری تحت فشار بین ۱۵۰ تا ۳۰۰ میلیون تومان است، مبلغی که برای اکثر کشاورزان خرد غیرقابل تحمل است. علاوه بر این، شیوع آفات و بیماری‌های جدید — مانند آفت سوسک سرخ‌طومی در نخلستان‌های جنوب که در سال ۱۴۰۳ بیش از ۵۰۰۰ هکتار را تخریب کرد — هزینه‌های مبارزه را افزایش داده است. این چالش‌ها در حالی رخ می‌دهند که قیمت محصولات کشاورزی به دلیل رقابت با قاچاق (مانند میوه و برنج وارداتی) و نبود بازارهای تضمین‌شده، رشد متناسبی نداشته است. بر اساس آخرین گزارش مرکز پژوهش‌های اتاق ایران (۱۴۰۳)، تقویت انعطاف‌پذیری سیستم کشاورزی از طریق اصلاح الگوی کشت می‌تواند اثرات تغییرات اقلیمی را کاهش دهد. این گزارش، با استناد به مطالعات اتاق بازرگانی، پیشنهاد می‌دهد که تغییر به محصولات کم‌آبربر مانند پسته، زعفران و سورگوم در ۲۵ درصد اراضی کشاورزی می‌تواند مصرف آب را تا ۴۰ درصد کاهش دهد و امنیت غذایی را تضمین کند. این اصلاحات همچنین می‌توانند با توسعه صنایع تبدیلی، ارزش افزوده محصولات را تا ۱۵ درصد افزایش دهند و از وابستگی به واردات نهاده‌ها بکاهند. با این حال، مقاومت فرهنگی کشاورزان و کمبود بذره‌ای باکیفیت، اجرای این طرح‌ها را با چالش مواجه کرده است. علاوه بر این، بر اساس آخرین گزارش مرکز پژوهش‌های اتاق ایران، استفاده از فناوری‌های نوین مانند سیستم‌های آبیاری هوشمند و حسگرهای خاک می‌تواند بهره‌وری آب را، تا ۵۰ درصد بهبود بخشد. گزارش اتاق بازرگانی (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که طرح‌های آزمایشی در استان‌هایی مانند یزد و گلستان، با کاهش ۶۰ درصدی مصرف آب، تولید محصولات استراتژیک مانند گندم را تا ۲۰ درصد افزایش داده‌اند. اما هزینه بالای این فناوری‌ها (تا ۶۰۰ میلیون تومان برای هر هکتار) و ضعف زیرساخت‌های دیجیتال، گسترش آنها را محدود کرده است. این گزارش تأکید می‌کند که یارانه‌های هدفمند و مشارکت بخش خصوصی می‌تواند این موانع را برطرف کند و به پایداری کشاورزی در برابر خشکسالی کمک نماید. این فشارهای هزینه‌ای با سیاست‌های ناکارآمد یارانه‌ای تشدید شده است.

برای مثال، یارانه‌های انرژی (مانند گازوئیل ارزان برای پمپ‌های آب) به جای حمایت از تولید پایدار، به برداشت بی‌رویه آب دامن زده است. گزارش بانک جهانی (۲۰۲۴) تخمین می‌زند که ایران سالانه ۲۰ میلیارد دلار یارانه پنهان به بخش انرژی اختصاص می‌دهد، که بخش عمده آن به شیوه‌های ناپایدار مصرف می‌شود. اصلاح این یارانه‌ها، همراه با سرمایه‌گذاری در فناوری‌های کم‌آبر، می‌تواند منابع را به سمت تولید پایدار هدایت کند. اما مقاومت‌های اجتماعی و سیاسی، مانند اعتراضات به افزایش قیمت سوخت در سال‌های گذشته، اجرای این اصلاحات را دشوار کرده است. از منظر نظریه انتخاب عمومی، این وضعیت نشان‌دهنده تعارض بین منافع کوتاه‌مدت گروه‌های ذی‌نفع و اهداف بلندمدت اقتصاد ملی است.

مهاجرت‌های اقلیمی و کاهش سرمایه انسانی در روستاها

تغییرات اقلیمی همچنین پیامدهای اجتماعی و اقتصادی کلانی به دنبال دارد. کاهش تولید کشاورزی به مهاجرت اجباری از روستاها به شهرها منجر شده است. داده‌های سازمان برنامه و بودجه (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که در دهه گذشته، حدود ۲.۵ میلیون نفر از مناطق روستایی به شهرها مهاجرت کرده‌اند، که ۶۰ درصد آن به دلیل تخریب معیشت کشاورزی بوده است. این مهاجرت‌ها، با افزایش حاشیه‌نشینی و بیکاری شهری (نرخ بیکاری جوانان در سال ۱۴۰۳ به ۱۸ درصد رسید)، تنش‌های اجتماعی را تشدید کرده است. این روند می‌تواند به کاهش سرمایه انسانی در مناطق روستایی و افزایش هزینه‌های رفاهی در شهرها منجر شود، که بار مالی سنگینی بر دولت تحمیل می‌کند.

این مهاجرت‌ها همچنین پتانسیل تولید کشاورزی را کاهش می‌دهد، زیرا نیروی کار جوان — که کلیدی برای نوآوری و بهره‌وری است — از روستاها خارج می‌شود. گزارش فائو FAO، ۲۰۲۴ تأکید می‌کند که حفظ نیروی کار کشاورزی در مناطق خشک نیازمند سیاست‌های ترکیبی است: از حمایت مالی (مانند بیمه محصولات) تا آموزش فناوری‌های جدید. در ایران، اما، بودجه تخصیص‌یافته به آموزش کشاورزی (کمتر از ۰.۵ درصد بودجه عمومی در سال ۱۴۰۳) با نیازهای این بخش همخوانی ندارد. این شکاف، از منظر اقتصاد نهادی، نشان‌دهنده ضعف در هماهنگی بین سیاست‌گذاری و اجرا است، که ریشه در تمرکزگرایی و بوروکراسی ناکارآمد دارد.

برای مقابله با این بحران، راهکارهای متعددی پیشنهاد شده است. یکی از مهم‌ترین آنها، توسعه کشاورزی هوشمند اقلیمی است. ابزارهایی مانند حسگرهای رطوبت خاک، پهپادهای کشاورزی، و الگوریتم‌های پیش‌بینی آب‌وهوا می‌توانند مصرف منابع را بهینه کنند. داده‌های وزارت جهاد کشاورزی (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که طرح‌های آزمایشی در استان‌های یزد و گلستان، با استفاده از آبیاری دقیق، مصرف آب را تا ۵۰ درصد کاهش داده و عملکرد محصول را ۲۵ درصد بهبود بخشیده است. اما گسترش این فناوری‌ها نیازمند سرمایه‌گذاری کلان (تخمیناً ۱۰ هزار میلیارد تومان برای پوشش ۵ میلیون هکتار) و زیرساخت‌های دیجیتال است، که در حال حاضر به دلیل تحریم‌ها و کمبود بودجه محدود شده‌اند.

این محدودیت‌ها در حالی است که کشورهایی مانند هند و برزیل، با استفاده از مشارکت بخش خصوصی و وام‌های بین‌المللی، توانسته‌اند فناوری‌های مشابه را در مقیاس وسیع پیاده کنند. مدل‌های اقتصادی مبتنی بر نظریه بازی نشان می‌دهند که همکاری بین دولت و بخش خصوصی (مانند قراردادهای مشارکتی PPP) می‌تواند هزینه‌های اولیه را کاهش دهد و ریسک را بین طرفین تقسیم

کند. در ایران، اما، موانع قانونی و بی‌اعتمادی به بخش خصوصی، این همکاری‌ها را کند کرده است. برای مثال، قانون واگذاری زمین‌های دولتی به استارت‌آپ‌های کشاورزی همچنان در پیچ‌وخم مجلس است، که از منظر اقتصاد سیاسی، نشان‌دهنده نفوذ گروه‌های ذی‌نفع سنتی در سیاست‌گذاری است.

راهکار دیگر، ترویج محصولات مقاوم به خشکی و گرما، مانند سورگوم، ارزن، یا ارقام جدید جو است. این محصولات می‌توانند جایگزین کشت‌های پرآبربر مانند برنج در مناطقی مانند مازندران شوند، که سالانه ۳ میلیارد مترمکعب آب مصرف می‌کند. همچنین، شیوه‌های کشاورزی پایدار — مانند کشاورزی حفاظتی که فرسایش خاک را کاهش می‌دهد — می‌توانند به احیای زمین‌های تخریب‌شده کمک کنند. گزارش مرکز تحقیقات کشاورزی (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که ۳۰ درصد خاک‌های زراعی کشور دچار فرسایش شدید شده‌اند، که بازدهی را تا ۴۰ درصد کاهش داده است. اما اجرای این روش‌ها با چالش‌هایی مانند کمبود بذر باکیفیت، مقاومت فرهنگی کشاورزان، و ضعف مراکز تحقیقاتی مواجه است.

ترجیح کشاورزی سنتی بر نوین

این موانع، ریشه در ترجیح کشاورزان به روش‌های سنتی و ریسک‌گریزی آنها دارد. برای غلبه بر این مقاومت، سیاست‌های تشویقی مانند یارانه‌های هدفمند (مثلاً ۵۰ درصد تخفیف برای بذره‌ای مقاوم) و برنامه‌های ترویجی گسترده ضروری است. تجربه کشورهایی مانند استرالیا، که با آموزش مداوم و حمایت مالی، ۶۰ درصد مزارع را به کشاورزی حفاظتی تبدیل کرده، نشان می‌دهد که این راهکارها می‌توانند موفق باشند. اما در کشور ما، بودجه تحقیق و توسعه کشاورزی (کمتر از ۱ درصد بودجه کل در سال ۱۴۰۳) با نیازهای این تحول همخوانی ندارد، که نشان‌دهنده اولویت پایین این بخش در سیاست‌گذاری کلان است.

در حوزه سیاست‌گذاری بین‌المللی، ایران به‌عنوان عضو توافق پاریس متعهد به کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای است، اما پیشرفت در این زمینه ناچیز بوده است. سرمایه‌گذاری در انرژی‌های تجدیدپذیر — مانند خورشیدی و بادی — می‌تواند هم انتشارات را کاهش دهد و هم برق پایدار برای کشاورزی فراهم کند. داده‌های وزارت نیرو (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که ایران پتانسیل تولید ۷۰ هزار مگاوات انرژی خورشیدی دارد، اما تنها ۱.۵ درصد برق کشور از منابع تجدیدپذیر تأمین می‌شود. تحریم‌ها، کمبود فناوری، و نبود مشوق‌های مالی، موانع اصلی این حوزه هستند.

موانع دیپلماتیک مانع توسعه کشاورزی

از سوی دیگر پیوستن به مکانیزم‌های مالی اقلیمی (مانند صندوق سبز اقلیم) می‌تواند منابع مالی لازم را تأمین کند. برای مثال، مراکش با جذب ۲ میلیارد دلار از این صندوق، ۲۰ درصد برق خود را از انرژی خورشیدی تأمین می‌کند. اما در کشور، موانع دیپلماتیک و عدم عضویت در FATF، دسترسی به این منابع را محدود کرده است. نظریه وابستگی متقابل نشان می‌دهد که همکاری بین‌المللی در این حوزه نه‌تنها به نفع کشور ما، بلکه به سود کل منطقه است، زیرا تغییرات اقلیمی مرز نمی‌شناسد. با این حال، اولویت‌های سیاسی داخلی، این همکاری‌ها را به حاشیه رانده است.

در نهایت، تغییرات اقلیمی یک بحران چندوجهی است که نیازمند بازنگری اساسی در سیاست‌های اقتصادی ایران است. بدون اقدام فوری، هزینه‌های این بحران می‌تواند به چند برابر برسد. گزارش صندوق بین‌المللی پول (IMF، ۲۰۲۴) تخمین می‌زند که خسارات اقلیمی در کشورهای در حال توسعه تا سال ۲۰۵۰ به ۵ درصد GDP برسد — برای ایران، این رقم معادل ۲۰ هزار میلیارد تومان در سال است. تقویت زیرساخت‌های کشاورزی، حمایت مالی از کشاورزان، و ادغام فناوری‌های نوین، ضروری است. اما موفقیت این اقدامات به هماهنگی بین دستگاه‌ها، شفافیت در تخصیص بودجه، و عزم سیاسی بستگی دارد — چالش‌هایی که کشور ما دهه‌هاست با آنها دست‌وپنجه نرم می‌کند.

حال از نظر اقتصاد کلان، این بحران فرصتی برای بازسازی ساختارهای ناکارآمد نیز است. تخصیص مجدد یارانه‌های انرژی به فناوری‌های سبز، اصلاح الگوی کشت (مانند کاهش ۵۰ درصدی کشت برنج در مناطق خشک)، و تقویت زنجیره‌های ارزش کشاورزی (مانند صنایع تبدیلی) می‌تواند بهره‌وری را افزایش دهد و وابستگی به نفت را کاهش دهد. اما این تحول نیازمند تغییر پارادایم از سیاست‌های کوتاه‌مدت پوپولیستی به استراتژی‌های بلندمدت مبتنی بر داده است. داده‌های مرکز آمار ایران (۱۴۰۳) نشان می‌دهد که بهره‌وری کل عوامل تولید (TFP) در کشاورزی کشور طی دهه گذشته تنها ۱ درصد رشد داشته، که بسیار پایین‌تر از میانگین جهانی (۲.۵ درصد) است. این شکاف، نشان‌دهنده ضرورت سرمایه‌گذاری در نوآوری و زیرساخت‌هاست. بدون این تغییرات، کشور نه‌تنها با بحران اقلیمی، بلکه با فروپاشی تدریجی یکی از کلیدی‌ترین بخش‌های اقتصاد خود مواجه خواهد شد.

منبع : اقتصاد آنلاین

ظرفیت‌های مغفول گردشگری میراثی در گیلان؛ میراث ماندگاری که ناشناخته ماند

جشنواره‌ها و رویداد شهر خلاق خوراک، نام‌شان را به گوش شنیده‌اند و از اینکه رشت علاوه بر ظرفیت‌های گردشگری خوراک و چند بنای تاریخی شهرداری، ظرفیت‌های تاریخی و میراثی دیگری در بافت خود پنهان دارد متعجب می‌شوند.

این در حالیکست که بسیاری از این بناها از نظر تاریخ و ادب و فرهنگ و همه عناصری که می‌تواند خود به تنهایی موجی از گردشگران را به دیدار خود دعوت کند. بالفعل یک جاذبه گردشگری و جذب توریست هستند.

متأسفانه باید اذعان داشت فقدان زیرساخت‌ها و برندسازی از داشته‌های تاریخی و میراثی در گیلان موجب عدم توجه به این صنعت بزرگ و درآمد زا شده است و شاید باید گفت: این از نگاه مدیران و برنامه‌ریزان استان نشأت می‌گیرد که این ظرفیت‌ها در اولویت‌های سرمایه‌گذاری و در برنامه‌ریزی‌های توسعه‌ای آنها قرار ندارد. گردشگری گیلان می‌تواند در روند توسعه پایدار این استان نقش مهمی را ایفا کند به شرط اینکه همه ظرفیت‌های مغفول مانده‌اش بدرستی معرفی و برندسازی شوند.